

TABOR

Gazetka niedzielna

Parafii pw. Przemienienia Pańskiego w Ogrodzieńcu

42-440 Ogrodzieniec, ul. Kościuszki 33

tel. 699-189-130

tabor.ogrodzieniec@op.pl

www.parafia.ogrodzieniec.pl

W NUMERZE

- ❖ W trosce o umiłowanie Eucharystii – część 34: Czynne zaangażowanie
- ❖ Uroczystość Wszystkich Świętych i Dzień Zaduszny

KALENDARIUM

- 28 października Święto Św. Apostołów Szymona i Judy Tadeusza;
- 1 listopada Uroczystość Wszystkich Świętych;
- 2 listopada Wspomnienie Wszystkich Wiernych Zmarłych (Dzień Zaduszny);

ŚLADAMI MISTRZA Z NAZARETU

rozważania nad Ewangelią niedzielną

Ty jesteś Piotr – Opoka i na tej opoce zbuduję mój Kościół, a bramy piekielne go nie przemożą. I tobie dam klucze królestwa niebieskiego; [...]

Mt 16, 18-19

Dzisiejsza ewangelia stawia nas przed ważnymi pytaniami. Chodzi o to, kim jest Jezus. To jest pytanie fundamentalne. Od niego zaczyna się obietnica złożona Piotrowi przez Jezusa. Obietnica ta dotyczy utworzenia Kościoła.

Apostoł Piotr jest znakiem jedności Kościoła. Jest widzialną Głową Kościoła na ziemi, czyli Namiestnikiem Chrystusa.

Jak przeżywam ten instytucjonalny wymiar Kościoła? Czy jako pomoc, czy raczej jako przeszkodę w drodze do zbawienia? Jak traktuję nauczanie Kościoła?

Pan Jezus, przekazując Piotrowi misję opieki nad Kościołem, uwzględnił ludzki aspekt, który nie jest idealny. Dobrze wiemy, kim był św. Piotr. A jednak Panu Bogu spodobało się właśnie jego wybrać, by na nim zbudować swój Kościół. Podobnie każdego z nas Jezus wzywa do budowania tego mistycznego

ciała, jakim jest wspólnota Kościoła. Jak przeżywam moje powołanie do bycia w Kościele? Jaka z niego wypływa odpowiedzialność?

Pan Bóg nie zbawia nas pojedynczo, ale właśnie we wspólnocie. Stąd tak ważne jest dążenie do jedności. Do jej budowania jesteśmy wszyscy zaproszeni. Fundamentem tej jedności jest wiara w Jezusa Chrystusa, osobowa relacja i przyjaźń z Nim. Stąd istotne jest stawianie sobie pytania: Kim dla mnie jest Jezus? Na ile Go odkrywam w moim życiu? Na ile Go znam, a na ile jeszcze jest dla mnie Kimś tajemniczym?

Na rzeczywistość Kościoła składa się zatem zarówno świętość Boga, który przez Ducha św. kieruje i prowadzi Kościół, jak i grzeszność jego członków, czyli nas wierzących. I nie można pomijać żadnego z tych aspektów. Na ile ufam w to Boże prowadzenie Kościoła? Na ile ufam zapewnieniu Jezusa, że bramy piekielne nie przemożą Kościoła?

Z drugiej strony, jak przeżywam grzeszność członków Kościoła? Także moją własną? Czy akceptuję to, że to ludzie nie są Bogiem, że nie są doskonali? A mimo to wezwani do budowania jedności? Jak ja mogę włączyć się w to budowanie?

Czynne zaangażowanie

Są wspólnoty przy ołtarzu, z którymi sprawujemy świętą Ofiarę, i są wspólnoty, przed którymi składamy Ofiarę. Wystarczy skierować do ludzi pierwsze pozdrowienie: „Pan z wami”, by się przekonać, czy oni chcą uczestniczyć, czy też tylko odstać kilkadziesiąt minut w kościele. Jeżeli zebrani odpowiedzą z serca: „I z duchem twoim” to wiadomo, że będą uczestniczyć. Jeżeli tylko ktoś mruknie pod nosem odpowiedź, a reszta nawet ust nie otworzy, to również wiadomo, że mamy do czynienia ze znudzoną widownią, a nie z uczestnikami.

Czynne zaangażowanie w modlitwy, w akcję, w śledzenie tego, co się dzieje na ołtarzu, jest ważnym warunkiem owocnego uczestniczenia w świętej Uczcie. Tu każde słowo coś znaczy, więcej, ono świadczy o umiejętności włączenia się w to, co się przy tym stole dzieje. Uczestnicy Uczty mogą być biernymi obserwatorami, lecz wtedy trudno ich zwać uczestnikami. Uczestniczenie polega na włączeniu się w to, co się dzieje. Jest czas słuchania, czas śpiewu i czas odpowiedzi na wezwanie kapłana. Jest czas podnoszenia do góry serc i czas wspólnej modlitwy „Ojcze nasz”. Jest czas przekazywania sobie znaku pokoju i czas zginania kolan przed Chrystusem obecnym pod postaciami chleba i wina.

Niewiele jest tych czynności, ale posiadają one wielkie znaczenie. Pozwalają ujawnić gotowość wnętrza człowieka. W czym wyraża się udział w świętej Uczcie?

Jest on przede wszystkim wyznaniem wiary. Ludzie wyznają wiarę w obecność Boga w kapłanie, gdy mówią: „I z duchem twoim”; wiarę w obecność Boga w słowie Pisma Świętego, gdy na wezwanie: „Oto słowo Boże” – odpowiadają: „Bogu niech będą dzięki” czy „Chwała Tobie, Chryste”.

Bogate jest zaangażowanie w czynności składające się na ofiarowanie. Chodzi o odpowiedź na modlitwę nad chlebem i nad winem oraz prośbę skierowaną do Boga o przyjęcie ofiary z rąk kapłana. Piękne jest przygotowanie do prefacji i włącze-

nie się w chór aniołów: „Święty, Święty, Święty Pan, Bóg zastępów...”.

Tych momentów, kiedy lud wierny włącza się czynnie w akcję liturgiczną jest wystarczająco dużo, by umożliwić uczestnictwo pełne zaangażowanie. Msza święta to nie tylko kapłańskie dzieło, lecz również dzieło wszystkich zebranych przy ołtarzu.

Celebrowanie liturgii jest czynnością męczącą. Wymaga dużej koncentracji uwagi, ale gdy zebrani uczestniczą, wówczas przewodniczenie takiej wspólnoty zamienia się w radość i trud maleje. Natomiast sprawowanie świętej Ofiary wobec niemego tłumu obserwatorów męczy bardzo, przypomina bowiem wysiłki dyrygenta, zmierzające do stworzenia chóru z ludzi głuchych.

Rzecz jasna, owocność takiego biernego „wysłuchania” Mszy świętej jest mała. To są ci ludzie, którzy już dawno odeszli od Kościoła i stoją na krawędzi zerwania z nim całkowicie. Stąd też kapłańska modlitwa w ich intencji winna zmierzać do zatrzymania ich przy Bogu i włączenia w Eucharystyczną Ucztę jako zaangażowanych uczestników. Tu jest potrzebny worek cierpliwości. Lata wysiłku wydają jednak owoc. Powoli nawet widzowie zaczynają się angażować.

UROCZYSTOŚĆ WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH I DZIEŃ ZADUSZNY

Listopada Kościół katolicki obchodzi uroczystość Wszystkich Świętych. Dzień ten kojarzy się dla wielu ze zniczem, z grobem bliskich osób, z cmentarzem, dla innych z wiązką kwiatów, jeszcze dla innych z modlitwą i pamięcią o tych, którzy wyprzedzili nas w drodze do wieczności. Nie mniej jednak w tym dniu udajemy się z całymi rodzinami na cmentarz i nawiedzamy groby naszych bliskich, przyjaciół, rodziców, krewnych, znajomych, stawiając kwiaty, zapalając ten „płomyk nadziei”, wierząc, że już cieszą się oni chwałą w domu Ojca Niebieskiego. Kościół w tym dniu oddaje cześć tym wszystkim, którzy już weszli do chwały niebieskiej, a wiernym pielgrzymującym jeszcze na ziemi wskazuje drogę, która ma zaprowadzić ich do świętości. Przypomina nam również prawdę o naszej wspólnotności ze Świętymi, którzy otaczają nas opieką.

Kształtowanie się uroczystości

W początkach chrześcijaństwa, w obawie przed bałwochwalstwem, nie oddawano czci nikomu ze stworzeń, ani ludziom, ani aniołom. Oddawano cześć jedynie Bogu w Trójcy Świętej Jedynemu. W Nowym Testamencie zauważamy pochwałę jaką sam Pan Jezus daje św. Janowi Chrzcicielowi, cześć z jaką wyraża się św. Paweł w listach do Rzymian i Hebrajczyków o Abrahamie i Melchizedeku.

Najpierw przedmiotem kultu stała się Najświętsza Maryja Panna, jako Matka Syna Bożego. Zaczęto wznosić kościoły ku Jej czci, Kościół zaczął ustanawiać święta i układał modlitwy oraz pieśni o Matce Bożej. W tym samym czasie zauważamy też kult św. Michała Archanioła. Krwawe prześladowania Kościoła w I w. rozbudziły także kult męczenników. Dzień ich zgonu uważano za dzień ich narodzin dla nieba. Dlatego już od V w. kult prywatny przerodził się w urzędowy, powszechny. 13 maja 608 r. papież Bonifacy IV, rzymską świątynię pogańską, ku czci zwłaszcza nieznanych bóstw (Panteon), poświęcił Matce Bożej i świętym męczennikom. W VIII w. papież Grzegorz III w kościele św. Piotra otworzył kaplicę poświęconą Wszystkim Świętym, nie tylko męczennikom. W Anglii pojawiło się święto Wszystkich Świętych w połowie VIII w. obchodzone 1 listopada. Święto poprzedzone było wigilią, a od XV w. otrzymało także oktawę. Reforma z 1955 r. usunęła wigilię i oktawę. Natomiast papież Jan XI w 935 r. ustanowił osobne święto ku czci Wszystkich Świętych, wyznaczając je na dzień 1 listopada. Tak więc uroczystość Wszystkich Świętych ma już ponad tysiącletnią tradycję i przypomina nam przede wszystkim tych Świętych Pańskich „z każdego narodu i wszystkich pokoleń, ludów i języków” (por. Ap 7, 9), którzy nie mają swoich osobnych wspomnień w roku liturgicznym. W ciągu wieków Kościół ubogacił kult świętych. Stawiał im posągi, malował ich obra-

zy, budował ku ich czci świątynie (np. kościół Sióstr Benedyktynek pod wezwaniem Wszystkich Świętych w Drohiczyńcu) i ołtarze, ułożył szereg modlitw i pieśni religijnych ku ich czci, jak też ułożył teksty liturgiczne do Mszy św. i kapłańskich pacierzy – Liturgii Godzin.

Kult Świętych pomnaża cześć Pana Boga. Świętych Pańskich czcimy ze względu na Pana Boga, którego oni „reprezentują”. Tak więc nie bezpośrednio, lecz pośrednio przez nich kierujemy kult ku Panu Bogu. Kościół oddaje cześć świętym w różnym stopniu. I tak na pierwszym miejscu stawia Najświętszą Maryję Pannę, następnie świętych: Józefa i Jana Chrzciciela, dalej Apostołów, wśród których Święci Piotr i Paweł mają uprzywilejowane miejsce. Najwięcej jest świętych lokalnych, którzy odbierają szczególną cześć: w zakonie, w narodzie, w państwie czy w diecezji, gdzie się wstawili męczeństwem za wiarę lub niezwykłą cnotą.

Wspomnienie Wszystkich Wiernych Zmarłych

Wspomnienie Wszystkich Wiernych Zmarłych Kościół obchodzi 2 listopada i w tradycji polskiej dzień ten jest nazywany Dniem Zadusznym lub inaczej „zaduszkami”. To wspomnienie wprowadził opat benedyktynów w Cluny we Francji, św. Odylon. On to w 998 r. zarządził modlitwy za dusze wszystkich zmarłych w dniu 2 listopada. Termin ten i sama idea szybko rozprzestrzeniły się we Francji, Anglii, Niemczech, Italii. W XIII w. zwyczaj ten w Kościele rzymskim stał się powszechny.

W XV w. wytworzył się u dominikanów w Wąncencji zwyczaj ofiarowania w dniu 2 listopada trzech Mszy św. przez jednego kapłana. Papież Benedykt XIV w 1748 r. rozszerzył ten zwyczaj na całą Hiszpanię. W 1915 r., podczas I wojny światowej, papież Benedykt XV na prośbę opata – prymasa benedyktynów pozwolił kapłanom całego Kościoła odprawić w tym dniu trzy Msze św. Jedną w intencji przyjętej od wiernych, drugą w intencji wszystkich wiernych zmarłych, a trzecią w intencji papieża. Zwyczaj ten nie jest traktowany jako obowiązek.

Kościół w tym dniu wspomina zmarłych pokutujących za grzechy w czyśćcu. Chodzi więc o których nie mogą wejść do nieba, gdyż mają pewne długi do spłacenia Bożej sprawiedliwości. Prawdę o istnieniu czyśćca Kościół ogłosił jako dogmat na soborze w Lyonie w 1274 r. i na XXV sesji Soboru Trydenckiego (1545-1563), w osobnym dekreście o czyśćcu. Sobór Trydencki orzekł prawdę, że duszom w czyśćcu możemy pomagać. Cała wspólnota Kościoła przychodzi z pomocą duszom czyścicowym zanosząc w tym dniu prośby przed tron Boży. Aby przyjść z pomocą zmarłym pokutującym w czyśćcu, żyjący mogą w tych dniach uzyskać i ofiarować odpusty zupełne. Nabozęństwo do dusz czyścicowych było i jest bardzo żywe.

Ogłoszenia duszpasterskie

1. Przeżywamy dziś rocznicę poświęcenia naszego kościoła. To święto naszej wspólnoty, która gromadzi się w tej świątyni. Zechciejmy dziękować Bogu za dar zarówno miejsca, gdzie możemy się gromadzić, jak też przede wszystkim za to, że możemy przynależać do Mistycznego Ciała Chrystusa.

2. Spotkanie Kręgu Biblijnego w środę po wieczornej Mszy św. Zapraszamy.

3. Przed nami pierwsze dni listopada i związane z nimi **Uroczystość Wszystkich Świętych**, którą będziemy przeżywać 1 listopada, w najbliższą sobotę, oraz **wspomnienie Wszystkich Wiernych Zmarłych**, które w tym roku wypada w niedzielę. Pamiętajmy o uporządkowaniu grobów naszych bliskich, a także innych, które widzimy, że są zaniedbane lub opuszczone. Dbanie o miejsce spoczynku naszych zmarłych jest jedynym z czynków miłosierdzia, gdyż – jak wierzymy – w zmartwychwstaniu będzie

uczestniczyć nie tylko nasza dusza, lecz również ciało. Słowa te wypowiadamy za każdym razem, gdy odmawiamy wyznanie wiary.

4. W sobotę w **Uroczystość Wszystkich Świętych** Mszę św. będą odprawione o godz. 7⁰⁰; 8⁰⁰ w Cementowni; 9⁰⁰, o **godz. 11⁰⁰ Msza św. na Cmentarzu** i o godz. 17⁰⁰.

5. W niedzielę **Dzień Zaduszny**, tradycyjna procesja na cmentarzu rozpocznie się w Kościele o godz. 16⁰⁰ – odczytamy wypominki a następnie wyruszymy na Cmentarz na zakończenie Procesji Msza św. na Cmentarzu. Nie będzie tego dnia Mszy św. o godz. 17⁰⁰ w Kościele.

6. W zakrystii przyjmujemy na wypominki roczne, półroczne, oktalne i jednorazowe.

7. Serdecznie dziękujemy Różom Różańcowym za kwiaty do Kościoła.

8. Zachęcamy do lektury prasy katolickiej.

INTENCJE MSZY ŚWIĘTYCH 27 października – 2 listopada 2014 r.

27 października – poniedziałek

- 7⁰⁰ 1) + Halina Rogowicz – od córki Ewy z rodziną.
2) + Jerzy Ptak – od sąsiadów Kocjan.
17⁰⁰ + Witold Maciążek – w 1. r. śmierci – od siostry Jadwigi z rodziną.

28 października – wtorek

- 7⁰⁰ 1) + Tadeusz Ścisłowski – od żony i córki z rodziną.
2) + Halina Rogowicz – od rodziny Łydką.
17⁰⁰ + Tadeusz Lipowy.

29 października – środa

- 7⁰⁰ 1) + Halina Rogowicz – od Pelagii i Waldemara Molenda.
2) + Jerzy Ptak – od sąsiadów Sosnowskich.
17⁰⁰ Nowenna do M.B. Nieustającej Pomocy.

30 października – czwartek

- 7⁰⁰ 1) + Halina Rogowicz – od rodziny Palów.
2) + Jerzy Ptak – od siostry z rodziną.
17⁰⁰ + Stanisław Bodziony – od Teresy Kyć i Stanisława Zwierzchowskiego.

31 października – piątek

- 7⁰⁰ 1) + Alfred Osys – od rodziny Gajdów i Karwowskich.
2) + Halina Rogowicz – od Jerzego Perkowskiego z rodziną.
17⁰⁰ Msza zbiorowa za zmarłych.

1 listopada – sobota – UROCZYSTOŚĆ WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH

- 7⁰⁰ + Rodzice Piotr i Zenona Pilarscy i zmarli z rodziny Kmitów, Pilarskich i Biedaków.
9⁰⁰ Za zmarłych z Koła Różańcowego.
11⁰⁰ MSZA NA CMENARZU.
17⁰⁰ + Romuald (7. r. śmierci), Julia, Andrzej Stapel; Dorota, Wojciech Pelon.

2 listopada – niedziela – DZIEŃ ZADUSZNY

- 7⁰⁰ + Henryk Piątek (14 r. śmierci); Wit Piątek (3. r. śmierci).
9⁰⁰ + Bronisława, Władysław Lipka; Alfreda, Edmund Matysek.
10³⁰ + Adam Pilarczyk – w 8. r. śmierci.
12⁰⁰ + Małgorzata Milejska; Marianna, Jerzy Półkoszek; Stanisława Klimczyk; Władysława, Roman Smętek; Leon, Czesław, Bronisława, Maciej Wacowscy.
16⁰⁰ PROCESJA Z KOŚCIOŁA NA CMENARZ I MSZA W KAPLICY CMENARNEJ.

W MINIONYM TYGODNIU

Pożegnaliśmy zmarłych:

Paweł Wacowski, żył lat 38, zm. 20.10.2014

Alicja Krzyżanowska, żyła lat 70, zm. 21.10.2014